#30
INVERNO 2015

Prezo 1€
Editen: Colectivos da Mocidade Comunista

Tinta Roja

12 - 13 de Marzo 2016 /// Madrid

congreso dos CMC

CONSOLIDAR A MOCIDADE COMUNISTA, **ORGANIZAR** Á XUVENTUDE, PREPARAR A **REVOLUCIÓN**

~ Os **estudantes constrúen** un novo **sindicato estatal** despois de case 30 años

~ Os **contratos de formación e prácticas** ou como **explotar** aínda **máis** á **mocidade traballadora**

~ A importancia de manter o **fío vermello** da Historia. **Os CMC e os seus Congresos**

[...]

ÍNDICE

INVERNO 2015 |

EDITAN
Colectivos de Jóvenes Comunistas
D.L. AB-119/2012

CONTACTO
www.tintaroja.es
contacto@tintaroja.es

DIRECTOR
Cristian Ferrer

SUBDIRECTORES
Pedro Fernández
Rocío Negrete

DISEÑO E MAQUETACIÓN
Alejandro Sanz
Pablo J.A.L

FOTOGRAFÍA
Alejandro Sanz
David Alejandro Delgado
María del Mar
Judit Díaz

COLABORADORES
Adrián J. Bertol
Pau Román
Joan Pérez
P. Fernández
Alberto Sopeña
J.M.R
Antonio Sánchez
Domènec Merino
Jesús D. Redondo
Roberto Guijarro
A.S.G
L.C
Gonzalo Peña
Marina Gómez
Sócrates Fernández
Julio Díaz
Ezequiel Blanco
B.R
Vanessa García

RECOMENDACIÓNS

ARQUIVO HISTÓRICO DOS CMC

Non ano do noso 30 aniversario vos CMC estamos traballando na construción do Arquivo Histórico dá Mocidade Comunista. Nel atopase a evolución dúas nosos órganos de expresión externos, dende ou Mocidade ata ou actual Tinta Roja, documentos políticos de comisións, materiais axitativos, etc. En definitiva como a través do debate colectivo imos forxando esta ferramenta de loita para a mocidade combativa que somos os CJC. Visita a nosa web e consulta o noso arquivo: www.archivo.cjc.es

WEB DE ACTUALIDADE E NOTICIAS: TINTA ROJA

Para estar continuamente ao tanto **das noticias** que nos afectan á mocidade e para coñecer **a posición dos mozos comunistas** ante os temas de máxima actualidade, recomendámosche **visitar diariamente** o portal dixital de Tinta Roja: www.tintaroja.es

UNIDAD Y LUCHA

Fronte á información que os monopolios nos mostran a través dos seus medios, a clase obreira organizada conta co seu propio xornal: o órgano de expresión do Comité Central do PCPE. Non deixes que che sigan vendendo historias. UeL é o xornal do Partido da clase obreira, escrito por traballadores e para os traballadores.

CURIOSIDADES

¿Sabías que alcanzamos os 30 números do Tinta Roja?

O primeiro **número de Tinta Roja publicouse en outubro de 1997.** Desde 1985 ata entón a revista dos CMC **tomará o nome de "Mocidade".** As publicacións de Tinta Vermella mantivéronse de maneira constante ata o ano 2000, cando o número 5 da revista pecha a primeira etapa. Dende entón ata marzo de 2006 non se publicaría o sexto número, cun formato diferente que durou ata xuño do 2008, momento no que se adoptou un formato máis reducido que se estendería ata 2012.

En 2012, ademais de adoptar o formato actual durante 12 números consecutivos (do 18 ao 30), **inaugurouse o portal dixital** que supoñería un novo salto na difusión da opinión xuvenil comunista. Hoxe só queda preguntarnos: cal será o futuro de Tinta Roja? Sen dúbida o traballo continuará na perspectiva de avance que caracterizou á revista nos últimos anos.

Adrián J. Bertol

EDITORIAL

Xa hai data, durante os días 12 e 13 de marzo celebrarase o IX Congreso dos Colectivos da Mocidade Comunistas, un acontecemento que serve de colofón a todo o desenvolvemento que tivemos dende o pasado Congreso ata este e que servirá sen dúbida para afianzar as nosas posicións e enfocar a nosa actividade ao traballo directo de xeito conxunto coas masas xuvenís da clase obreira e os sectores populares.

Neste Congreso ademais dotarase á organización dunha nova dirección renovada e á ofensiva, co obxectivo claro de mellorar a xa de seu bo labor da dirección saínte, e que permitiu situar aos CMC nunha posición de vangarda en gran parte dos conflitos que afrontou a mocidade nestes últimos 3 anos.

Durante istes anos afrontamos xuntos gran cantidade de ataques: o 3+2, a LOMCE, o Plan de Garantía Xuvenil... Que atoparon resposta por parte da mocidade obreira articulándose nun novo sindicato estudantil estatal, en mobilizacións continuas e cada vez máis numerosas en cada barrio e nunha maior organización da mocidade traballadora en todos e cada un dos centros de traballo.

A partir de marzo abrirase un novo período que non só involucra aos militantes do proxecto do PCPE e dos CMC senón que repercute en toda a mocidade obreira, a cal está chamada aínda máis se cabe, a tomar partido na loita e a ocupar un posto de combate para poñer freo ás agresións que desde o gran capital están a producirse contra a mocidade, Sería enganarnos dicir que é un camiño fácil, unha tarefa sinxela, máis ben todo o contrario e é que a única maneira de reverter esta situación é que todos (empezando por ti, estimado lector) organicémonos alá onde sufrimos os ataques, no noso instituto, no noso barrio, no noso traballo, porque, á fin e ao cabo, **se non somos nós mesmos os que loitamos por recuperar o que nos pertence por dereito non podemos esperar que haxa outros que loiten baixo bandeira allea por defender os nosos intereses.**

> SE NON SOMOS NÓS MESMOS OS QUE LOITAMOS POR RECUPERAR O QUE NOS PERTENCE POR DEREITO NON PODEMOS ESPERAR QUE HAXA OUTROS QUE LOITEN BAIXO BANDEIRA ALLEA POR DEFENDER OS NOSOS INTERESES.

A mocidade xa descubrimos hai anos que nin PP nin PSOE defendían os nosos intereses e é por iso que o capitalismo dotou de dúas novas ferramentas, disfrazadas de renovadoras pero cun "lixeiro" tufo a vello: Cidadáns e Podemos. Estes partidos na súa curta etapa de vida demostraron como, por moito que se vendan como defensores da cidadanía, non dubidan en defender aquelas estruturas que nos levaron á situación actual: Unión Europea, OTAN, Plan Bolonia... Son moitos os exemplos que demostran que **estes partidos a única renovación que propoñen é a da explotación á mocidade baixo novos rostros.**

Nós non propoñemos milagres, sabemos que o noso é un camiño difícil, pero non vendemos fume, non obstante o obxectivo de tamaño esforzo non é outro que romper as cadeas que nos oprimen e gañar o mundo que nos pertence por dereito como traballadores e iso ben vale percorrer un camiño angosto.

OS ESTUDANTES CONSTRÚEN UN NOVO SINDICATO ESTATAL DESPOIS DE CASE 30 AÑOS

A maioría de artigos que escribimos aquí procuramos que sexan interesantes e que acheguen unha información útil que non se explica dende outros medios. Se es estudante o artigo de hoxe é imprescindible que o leas: imos falar de como durante o mes de decembro numerosas asociacións de estudantes grandes e pequenas sentaron as bases e reuníronse, apartando as súas diferenzas, para a construción do **verdadeiro sindicato estatal de estudantes.**

Como xa dixen non sairá pola tele. Xa que é algo importante para o conxunto do estudantado. **Por fin conseguiuse articular unha organización sindical estudantil que pode chegar a calquera centro do estado** baixo a única premisa que sexa o propio estudantado do centro o que queira defender os seus dereitos, o que organizarse para mellorar a súa situación diaria e loitar por conquistar unha novo paradigma educativo.

O congreso de unidade celebrado en Valencia a primeira semana de setembro facilita que as demandas estudantís non se illen en función de provincias ou comunidades autónomas, non se mal interpreten ou dividan en función de onde veñan e que non se teñan en conta ao dicir que non representan ao conxunto dos estudantes. Agora os estudantes dótanse dunha soa voz e un só puño para gritar as súas demandas e construír unha educación a medida dos fillos da clase obreira.

Esta nova ferramenta supón un duro revés para os plans de privatización e mercantilización da educación neste estado, que os empresarios levan aplicando con total impunidade desde que nos anos noventa sometesen ao Sindicato de Estudantes e fragmentaran o resto de asociacións estudantís. O estudantado canso de perder os seus dereitos, de tolerar que os seus representantes rían na súa cara, dixo basta, e está a tomar as medidas que garantan que as súas demandas serán tidas en conta, cansos de pagar cada día máis e máis por unha educación cada día mais devaliada que non lles permite formarse como persoas conscientes, se non, que os empuxa a ser unha engrenaxe máis na maquinaria de grandes empresas que só miran polos seus millonarios beneficios.

O nome da organización resultante deste longo proceso é Fronte de Estudantes e os seus integrantes enfróntanse a uns retos sen precedentes como xa diximos. Se queremos atopar exemplos similares habemos de viaxar moitos quilómetros a Canadá, Chile e Grecia ou remontarnos atrás no tempo, a tempos do franquismo onde a igrexa impartía a súa doutrina nas aulas con sangue e xiz. Hai moitos exemplos de vitoria nos centros educativos e de conquistas de dereitos estudantís e todas teñen como denominador común unha organización forte que con militancia capaz nos centros de estudos e reivindicacións de máximos verdadeiramente necesarias para o estudantado así como unha relación estreita de traballo coa clase traballadora. O maior reto deste sindicato estatal é ter un militante en cada aula, unha organización en cada centro e unha voz en cada recuncho deste estado xa que o máis determinante neste momento é estender a organización e ser capaz de acumular forzas que permitan plantar batalla para a consecución dunha educación gratuíta, publica de calidade e ao servizo do pobo traballador.

Pau Román,
responsable de Estudantes dos CMC

As inundacións da UPV...

... unha consecuencia da privatización da educación

Taller UPV inundou a 02 de novembro de 2015 tras unha tempestade

Para os fillos e fillas das familias traballadoras que aínda conseguen superar os cada vez maiores obstáculos para poder estudar, a realidade da presenza das empresas privadas nos centros de estudos toma moitas formas. **A inundación do edificio de talleres da Facultade de Belas Artes da UPV o pasado 2 de novembro foi unha delas.**

Tanto BBAA como Restauración e Conservación de Bens Culturais, os dous graos que se estudan nesta facultade, mostran de por si importantes barreiras económicas, ao ter que correr o estudantado cos gastos de gran parte do material. Sumado a isto, as infraestruturas das que dispoñen están cada vez en peor estado, converténdose así, unhas precipitacións algo máis abundantes do habitual en motivo de que se suspendesen clases durante gran parte da xornada.

O feito de que o edificio estivese en tan mal estado que non houbese moita diferenza entre a auga que caía no exterior e entre a que se filtraba en forma de pingueiras agrávase se temos en conta que esas aulas-talleres están repletas de tantas e tantas máquinas coas que xa co uso normal hai que cumprir cunhas estritas normas de seguridade.

Numerosos técnicos estiveron avaliando os danos dende entón, pero **queda patente que estes non poderían ser posibles sen a redución do orzamento para o mantemento das infraestruturas**, sen a cada vez maior presenza do Banco Santander na Universidade Politécnica de Valencia nin outros tantos ataques á educación. Ocasións como esta fannos lembrar a necesidade que temos os estudantes de extracción obreira e popular de organizarnos e loitar se queremos optar a unha educación pública, de calidade e ao servizo do pobo traballador.

A FP privada...

...ou como elitizar tamén a formación profesional

Estudante FP traballar durante a súa formación

Coa falta de prazas en FP, moitos estudantes de extracción obreira e popular buscan unha saída na FP privada. É realmente unha saída?

En diferentes artigos abordouse o desmantelamento da educación pública que se está levando a cabo polo estado ao servizo do capital mediante diferentes ferramentas como a subida de taxas en niveis educativos como o de formación profesional. A esta subida de taxas acompañoulle unha política de xestión de número de prazas que non responde as necesidades do estudantado. Así, segundo a federación de ensino de CCOO **entre o curso 2003/2004 e 2013/2014, o crecemento do número de centros que ofrecen prazas de FP de Grao Medio foi de tan só o 13,3%, cando o alumnado, incrementouse nun 50,6% durante ese período.**

Moitos estudantes, fillos e fillas da clase traballadora, buscando poder acceder a un futuro laboral digno e ante o impedimento de cursar unha educación universitaria, optan por realizar os seus estudos de formación profesional nun centro privado tras varios intentos errados de acceder a eses estudos nun centro público. A problemática é obvia, **os alumnos que se vexan obrigados a cursar esta formación nun centro privado terán que pagar 10 veces máis que os seus compañeiros e compañeiras do centro público.**

A isto súmase o seguinte, e é **que se o acceso a unha bolsa do ministerio facíase un camiño cada vez máis complicado para o estudantado, para os obrigados a cursar a FP privada fáise un camiño imposibel de comezar,** xa que dentro dos posibles beneficiarios da mesma non se contemplan os que estuden nestes centros, o que claramente agrava a situación.

A resposta á pregunta que se facía ao comezo do artigo é claramente non, **a saída para os e as estudantes pasa por organizarse e loitar por unha educación pública, de calidade e ao servizo do pobo traballador** que entre as súas reivindicacións contemple o aumento das prazas na Formación Profesional Pública.

Joan Pérez

A Historia recente do Movemento Estudantil en Madrid

A creación da Fronte de Estudantes de Madrid pasa por recoller recentes experiencias da loita dos estudantes madrileños. Fagamos memoria.

Fai uns tres anos, forxáronse algunhas asociacións de estudantes madrileños de Medias e FP, que hoxe podemos afirmar foron xermolo da Fronte de Estudantes en Madrid. No norte, a **Fronte Estudantil de San Sebastián dos Reis e Alcobendas (FESA)** chegou a coordinar máis de cinco institutos diferentes, con mobilizacións de gran importancia a nivel local e mesmo creando un espazo formativo para os estudantes, o Círculo de Estudos Revolucionario. **O FESA concienciou a decenas de estudantes, que realizaban un traballo exitoso nos centros da zona. No sur, o Bloque Estudantil de Madrid Oeste (BEMO)**, aglutinaba a varios municipios, ligando a loita concreta á xeral e forxando así a verdadeiros cadros da fronte. O éxito de ambos proxectos? A dirección comunista, o traballo diario aumentado por cen e unha serie de prioridades políticas e organizativas claras.

Así chegou o momento da coordinación rexional, e tanto BEMO como FESA foron promotores deste proceso, no que meses despois fundaríase o **Bloque de Institutos de Madrid con máis de cincuenta estudantes.**

En Universidade, o movemento estudantil é máis novo, con vaivéns dependendo dos campus e facultades. A día de hoxe, o futuro do estudantado universitario madrileño pasa por engordar estruturas como o Bloque Estudantil de Historia da UCM, o Bloque de Estudantes da URJC, o Bloque Estudantil de Begoña e o Bloque Estudantil de Somosaguas, asociacións que xa pertencen á fronte de Estudantes e que terán que estar á altura das esixencias estudantís actuais.

Queda todo por facer, porque Madrid é Madrid, e os máis de 800.000 estudantes da rexión necesitan unha ferramenta para loitar pola Educación pública, gratuíta e ao servizo da clase traballadora.

P. Fernández

Desenmascarando á Formación Profesional Dual: pouca formación e menor salario

Coa **aprobación da LOMCE** o 28 de Novembro de 2013 e a súa paulatina posta en marcha durante os seguintes cursos nos distintos territorios do Estado español vimos como aparecía, entre outras, unha nova modalidade de Formación Profesional: a FP Dual.

Esta **FP Dual** trátase dunha formación profesional que se realiza en alternancia entre o centro educativo e a empresa, cun mínimo dun 33% de horas de formación na empresa correspondente e que pode durar dous ou tres anos.

De feito, os seus defensores argumentan que esta alternancia suporá unha serie de beneficios xa que axudará aos alumnos para coñecer máis de preto o sector laboral para o cal se están formando ademais de mellorar a súa capacitación profesional, o cal facilitará en teoría a súa futura incorporación ao mercado laboral.

Todo isto que a priori pode parecer positivo para o estudantado debe ser analizado a conciencia, facéndonos a pregunta de **a quen beneficia realmente?**

Para comezar, hai que destacar a dificultade que supón para a inmensa maioría da mocidade o feito de ter que **alternar a formación en dous lugares distintos,** tendo en moitos casos que desprazarse cun sistema de transporte público deficiente que non cobre as necesidades reais dos seus usuarios. Isto dificulta a compaxinación da formación con outras actividades, especialmente o estar a traballar. Aínda que, para que ía un novo estudante de FP a traballar noutro sitio se lle pagan ao facer as prácticas na empresa? Basicamente porque **pagan salarios de miseria, moi inferiores aos do resto de traballadores normais** que se parten o lombo nas mesmas condicións, iso supoñendo que o responsable decida asignarlle o posto que lle corresponde segundo a súa formación. E non contentos con esta man de obra tan barata e lucrativa para os empresarios, **o salario do estudantado que teñen ao seu cargo depende na súa meirande parte do Estado!** Aínda que logo **as matrículas das FPs soben ano tras ano**, e esas si que teñen que pagalas o estudantes e as súas familias.

Resumindo, esta nova modalidade de FP **supón unha man de obra practicamente gratuíta para as empresas**, nas cales os e as estudantes traballan como un máis pero a cambio de salarios de miseria á vez que **as empresas privadas introdúcense cada vez máis na educación pública.**

Alberto Sopeña

Unha alcaldesa que propoñía de todo menos o que había que propor

A pesar das promesas de re-municipalización e dunha cidade limpa e impoluta, Madrid segue estando igual de sucia, razón pola cal parece que a Alcaldesa decidiu propor todo o que se lle ocorra menos o que hai que propor.

Madrid está sucio. En Madrid vén xuntarse todo o mundo, de todos os lugares e por distintos motivos, e parece que tamén vén xuntarse todo o lixo. Temos museos, monumentos e temos tamén cabichas tiradas, latas, papeis e bolsas repletas de lixo. Madrid está sucio e por iso **o novo Concello prometeu que en decembro teriamos xa unha cidade "limpa e rebrilante" algo que, evidentemente, non ocorreu.**

O 29 de setembro Manuela Carmena presenta os detalles da negociación coas empresas de limpeza, que incluía a contratación de 500 novos traballadores e a paralización do ERTE. Xusto despois disto, Ahora Madrid, e a pesar de estar incluído no seu programa, anuncia que a **remunicipalización xa non é unha prioridade do Concello.** Posteriormente decatámonos **que os acordos das negociacións non se cumpriron tal e como se esperaba,** pois das catro empresas concesionarias do servizo de limpeza (FCC, Ferrovial, OHL e Sacyr) só FCC e Ferrovial deron datos concretos de contratación, os cales nin sequera comezaron a porse en práctica..

A partir de entón comezan as declaracións e ocorrencias de Carmena respecto diso da limpeza: **concursos para nenos de recollida de cabichas, pais e nais limpando colexios ou universitarios limpando como voluntarios.** Máis aló do bizarro das propostas, o que realmente esconden é **un intento por sustituír, a través do traballo voluntario, as enormes necesidades de efectivos que hai en Madrid.**

A xestión de Ahora Madrid coa limpeza demostra que **as boas palabras non son suficientes**, sobre todo despois de comprobar como **dous días despois das eleccións, OHL e Sacyr anuncian a reactivación do ERTE**, deixando en papel mollado aqueles supostos acordos. De nada serven as estrañas propostas, que ademais desvalorizan un traballo profesional e que debe ser remunerado, se deixa ás empresas facer e desfacer o seu antollo e se non se fai **o que se necesita en Madrid e o que reivindican os traballadores: contratacións e remunicipalización.**

J.M.R

Falso autónomo, verdadeira explotación

Esta "nova" modalidade estendeu-se no mercado laboral do país, e é unha nova expresión do abaratamento da forza de traballo.

Este formato vincula ao traballador coa empresa mediante un contrato mercantil; o cal representa unha verdadeira vantaxe para a empresa. Mediante este contrato, a empresa exímese de pagar a seguridade social, vehículos, ou ferramentas para a realización do traballo que por suposto corren a cargo do traballador. Ademais a empresa conta co **soño de todo patrón: o despedimento libre**. Pois o empresario non ten que notificar con antelación o fin da relación co falso autónomo, nin tampouco abonar a liquidación. Doutra banda o empresario elude calquera responsabilidade de pagar baixas, vacacións, ou permisos como o de maternidade.

Isto supón unha nova expresión non só do abaratamento da forza do traballo, senón tamén en canto ás responsabilidades do empresario, o cal non estará regulado por ningún convenio colectivo, ou lei laboral algunha. Tan só rexerá a posición de forza do empresario fronte ao traballador completamente desprovisto de protección, que nunha condición necesitante e cunhas taxas de traballadores en paro tan elevadas, non terá opción a "negociar" esta nova forma de explotación, o que aos traballadores "vendéusenos" como flexibilidade no mercado laboral, pero o **que na práctica significa remontar os beneficios dos empresarios, colocando aos traballadores baixo a súa bota.**

Segundo a EPA existen **270.000 traballadores nesta condición de fraude** de lei no país, sobre todo en sectores como o dos comerciais, ou os instaladores de telecomunicacións, **cabe lembrar neste último caso a loita dos traballadores subcontratados por Movistar**, onde a gran maioría deles atopábanse nesta situación.

Ante esta situación de decadencia do capitalismo, onde a clase dominante necesita remontar a súa ganancia a través dun proceso crecente de explotación sobre a maioría do pobo traballador, non queda outra opción que **organizarse e loitar en cada centro de traballo** contra os ataques do capital sobre aqueles que todo o producen, a clase obreira.

Antonio Sánchez

A loita de Valeo, un novo **ataque** á **clase obreira**

Fai xa unhas cantas semanas, en novembro, os traballadores da planta de VALEO en Martorelles (Barcelona) decidían aprobar, reunidos en asemblea, a proposta de acordo do comité de empresa para poñer punto e aparte na loita que iniciaron en xullo contra os donos da empresa. Con ese acordo, os obreiros lograban paralizar polo momento os intentos da patronal de desmantelar a fábrica co consecuente desprazamento forzoso dos empregados cara a Zaragoza.

A loita durou meses. E non era a primeira vez. Xa no pasado desatáronse serios conflitos coa dirección, que amagaba con dar o golpe que finalmente executou este verán. A xogada non lle saíu ben á patronal, pois os traballadores reuníronse en asemblea e, fieis ás súas propias decisións, decidiron loitar.

Unha das claves para a vitoria foi precisamente ese elemento: **a unión dos traballadores nos seus propios órganos para a toma de decisións, á marxe da afiliación sindical de cada un deles.**

A estratexia da empresa VALEO, que pretendía pechar a fábrica en Martorelles baixo a escusa dunha pretendida falta de rendibilidade, enmárcase **nun proceso xeral de mobilidade constante do capital ao longo e ancho do país** e do mundo en busca da maior obtención posible de beneficios.

Os empresarios moven o seu diñeiro alá onde máis lles renda en cada momento. A esa lóxica responde a mobilidade do capital da industria desde España cara aos países, por exemplo, asiáticos que observamos nas últimas décadas e ao mesmo motivo obedecía a intención de mover as máquinas e os traballadores de VALEO Martorelles cara a Zaragoza, **onde actualmente as condicións laborais do persoal son peores** e por tanto a posibilidade obtención de ganancias por parte do empresario é maior.

Por sorte, a organización e loita dos traballadores logrou parar, inda que sexa polo momento, as maquinaciones da patronal.

Domènec Merino

As *festas* de **Nadal**, temporalidade extrema para a mocidade

Os traballadores novos accedemos nesta época a un traballo precario e do que, unha vez pasada o nadal, vémonos expulsados do noso centro de traballo.

Nestes días do Nadal vemos como moitos mozos e mozas acceden a un posto de traballo xerado por estas festas. Segundo datos da CEOE a contratación do Nadal durante este curso ascenderá un 40% con respecto ao ano anterior pero, Que nos atopamos a mocidade traballadora cando chegamos a ese posto de traballo?

Non nos atopamos outra cousa máis que a verdadeira cara do capitalismo durante estes días festivos, xornadas interminables na que os traballadores acaban extenuados, salarios de miseria que non chegan a cubrir nin unha escasa parte o traballo realizado e, unha vez finaliza a tempada do Nadal, expúlsannos do noso posto de traballo onde ata a seguinte época de subida da demanda non seremos necesarios. Isto vese moi claramente sectores como a hostalería (debido ao aumento da demanda) e especialmente no sector do comercio debido ao carácter abertamente consumista que teñen estas festas.

Tamén hai que destapar como esta tempada é usada polo goberno de quenda para esconder as cifras de traballadores sen un posto de traballo fixo, e con iso enganar ao conxunto da clase obreira sobre a posibilidade de que o sistema capitalista poida resolver as necesidades do conxunto da poboación do país. É precisamente a temporalidade que caracteriza a este período **o modelo que o capitalismo quere impoñer, traballar moitas horas e pagar as menos posibles**, extraendo así un gran beneficio por parte do patrón de quenda.

A temporalidade imposibilítanos á mocidade traballadora a posibilidade de realizar unha vida plena, non nos permite a independencia económica nin a posibilidade de ter unha familia, xa que non somos capaces de mantela.

Jesús D. Redondo

Os contratos de formación e prácticas

ou como explotar aínda máis á mocidade traballadora

A lexislación laboral resérvanos á mocidade unha variedade de contratos que nos somen na precariedade, como son os contratos para a formación e a aprendizaxe e os contratos en prácticas. Neste artigo analizámolos, así como ideá base sobre a que se asenta a súa xustificación.

Se a lexislación laboral en España xa some a toda a clase traballadora de seu na precariedade, con contratos temporais, contratos por obra e servizos, falsos contratos indefinidos sen ningunha garantía… existen tamén unha serie de contratos dedicados especialmente a mozos en busca dalgunha titulación ou de adquirir algún tipo de experiencia laboral. Son **os "contratos para a formación e a aprendizaxe" e o "contrato en prácticas.**

Os mozos e mozas que poden ser empregados cun contrato para a formación e a aprendizaxe son todos aqueles **que carezan dun título de formación profesional ou certificado de profesionalidade**, e que para a súa adquisición terán que traballar cun contrato deste tipo, co obxectivo, din, de que complemente os seus estudos con traballo práctico na empresa.

En cambio, os contratos en prácticas, segundo a lexislación actual, van destinados a mozas que estean "en posesión dun título universitario ou de formación profesional de grao medio ou superior ou títulos oficialmente recoñecidos como equivalentes". É dicir, é **un contrato destinado á mocidade que xa contan cun título oficial e que necesitan máis experiencia** acorde á súa titulación, co obxectivo de atopar posteriormente un posto de traballo relacionado coa súa titulación.

Sen entrar a considerar a flexibilidade que a contrarreforma laboral de 2012 deu aos empresarios para a utilización destes contratos (ampliación a 30 anos a súa idade de aplicación, posibilidade de que as ETT utilíceno, bonificacións fiscais que equivalen a expoliar as arcas da Seguridade Social etc…), o certo é que **constitúen medidas de ataque deseñadas específicamente contra a mocidade traballadora** que buscan deteriorar aínda máis as súas condicións laborais, dado que na práctica non constitúen ningunha "oportunidade" senón o emprego en peores condicións que o resto de traballadores, cando ademais todos sabemos que no seu maior parte realizan o mesmo traballo que calquera outro empregado.

DEFENDEMOS COMO REIVINDICACIÓN BÁSICA QUE A FORMACIÓN DOS MOZOS E MOZAS NAS EMPRESAS CORRA A CONTA DOS EMPRESARIOS

Con todo, aínda prescindindo do anterior, o certo é que estas modalidades de contratos asíntanse sobre a idea perversa de que o traballador ten que gañar menos se non ten experiencia, porque "achega menos á empresa". É dicir, dá por feito que a formación dos traballadores non debe correr a conta da empresa senón a conta do traballador. Con todo, no capitalismo, se a formación dos traballadores nas empresas ten por obxectivo que os empresarios obteñan man de obra cualificada da que extraer os seus beneficios mediante a explotación, como comunistas **defendemos como reivindicación básica que a formación dos mozos e mozas nas empresas corra a conta dos empresarios**, defendendo que teñan as mesmas condicións laborais e remuneración que calquera outro traballador. Nun sistema baseado na explotación, a nosa formación e cualificación serve para valorizar o capital do empresario, polo que defendemos o mesmo salario para todos os traballadores, incluído para aqueles que aínda non teñan experiencia laboral..

Roberto Guijarro, responsabel de Movemento Obreiro dos CMC

Que modelo sanitario necesitan os mozos do noso país?

Durante a campaña electoral puidemos escoitar as diferentes propostas dos partidos políticos que se presentaban ás eleccións do 20D. É rechamante oír a Albert Rivera nun dos seus tantos mitins, ou a Inés Arrimadas no programa de radio 'Carne Crúa' defender unha sanidade pública, gratuíta e universal. Pero é ouro todo o que rebrila? **Ou hai trampa dentro do seu discurso?**

Penetrando no seu programa electoral, podemos ver como se esconden as mesmas políticas restritivas levadas a cabo polo PP durante os últimos anos. No seu programa ven odas á sanidade pública, á universalidade da mesma, á necesidade de que sexa un dereito para todos e para todas, etc... Pero á hora de defender a súa proposta e preguntarlles quen ten dereito á sanidade, é cando cae a careta. Por exemplo, **Cidadáns propón para os inmigrantes que non posúen permiso de residencia ou non teñen permiso de traballo, a sanidade universal aínda que con un 'pero'**, ese 'pero' fai que o seu modelo sanitario perda toda a universalidade que eles mesmo propoñen. Posto que, **deixan sen cobertura sanitaria a todos estes traballadores e traballadoras inmigrantes que se atopa nesa difícil situación.**

Debe ser que o trinomio pública-gratuíta-universal non é cuestionado por ningún partido político. Pero á hora da verdade, só hai unha proposta política e económica que realmente sexa acorde con ese sistema sanitario. **Non é posible que teñamos un sistema sanitario supeditado ao avance científico con intereses de empresas privadas**. Non é posible ter un sistema sanitario que dea a mesma atención sanitaria a toda a poboación, mentres existe a sanidade privada que permite que un empresario acceda a máis servizos e máis rápido que o resto da poboación.

A mocidade necesitamos un modelo sanitario exclusivamente público, gratuíto e universal. Un sistema sanitario baseado na promoción da saúde e na prevención da enfermidade. Onde todos e todas podamos acceder aos recursos dispoñibles actualmente. **Onde os intereses privados non teñan cabida.**

A.S.G

Ata a base militar de Moron, contra bases militares da OTAN en España

As novas manobras da OTAN, antesala da guerra que nos espera

O pasado outono estivo cargado de noticias. Sufrimos unha seca que baleirou os encoros, secado os montes que logo se incendiaron no norte de España e aumentou a contaminación ata límites insustentabeis en cidades como Madrid. Fomos bombardeados con novos casos de corrupción e asistimos a todos os formatos de debate posibeis para escoitar as promesas de distintos partidos, coma se dunha poxa se tratase.

O que curiosamente atopou escasísimo eco mediático foron as manobras da OTAN, Trident Juncture, que xuntaron no noso país a decenas de miles de soldados, acompañados dos seus blindados e dos seus efectivos aéreos, coordinando nestas accións a forzas dunha trintena de países. **Disto pouco ou nada se dixo en campaña, o cuestionamento da OTAN non vende,** por tanto ningún partido do novo bipartidismo a catro ofréceo.

Con todo, estamos a asistir á crónica dunha guerra anunciada. Unha guerra a gran escala, porque **paz xa non hai neste mundo desde hai demasiado tempo.** As maiores manobras militares da OTAN teñen moito que ver coa crise económica pola que os monopolios perden cotas de beneficio e só poden fuxir cara a adiante, explotando máis aos traballadores e saqueando máis e máis violentamente aos pobos do mundo. Pero **hai monopolios enfrontados polo mesmo anaco do pastel, podémolo ver claramente en Ucraína e vémolo en Siria**. As potencias imperialistas discuten, chocan e chocarán, é inevitable. O que a British Petroleum (BP) ou a Shell queren é contrario ao que desexa Gazprom, por poñer un exemplo.

Estas manobras da OTAN non son para preparar unha guerra de rapiña como en Afganistán, Iraq ou Mali. **Son para preparar a guerra a gran escala, enfrontándose a outras potencias imperialistas como Rusia ou China** e poñendo aos nosos soldados e ao noso pobo como carne de cañón que nada vale. Só lembrar que a II Guerra Mundial viño precedida da crise do 29... coincidencia?

A XIX Asemblea Xeral da FMMD da Habana, a mocidade de todo o mundo unida contra o imperialismo

Do 9 ao 12 de novembro os Colectivos de Mozos Comunistas asistimos como delegados á XIX Asemblea Xeral da Federación Mundial da Mocidade Democrática (FMMD), na Habana. A Unión da Mocidade Comunista de Cuba (organización anfitrioa), albergou no corazón da súa revolución a máis de 130 delegados e delgadas internacionais en representación dunhas 80 organizacións provenientes de máis de 35 países.

A Asemblea Xeral da FMMD constitúe o seu máximo órgano de decisión, sendo un espazo onde todas as organizacións xuvenís membro e invitadas debaten e deciden cales serán as próximas liñas de actuación nos vindeiros anos respecto da loita da mocidade. Tamén se decide a composición dos seus órganos directivos mundiais e rexionais en base a un balance de todo o traballo realizado no último período.

Por tanto, coincidindo co 70 aniversario da fundación da Federación, **a capital de Cuba converteuse en centro de discusión política mundial no que incumbe aos dereitos da mocidade**, as loita contra as guerra, pola paz duradeira e as transformacións sociais.

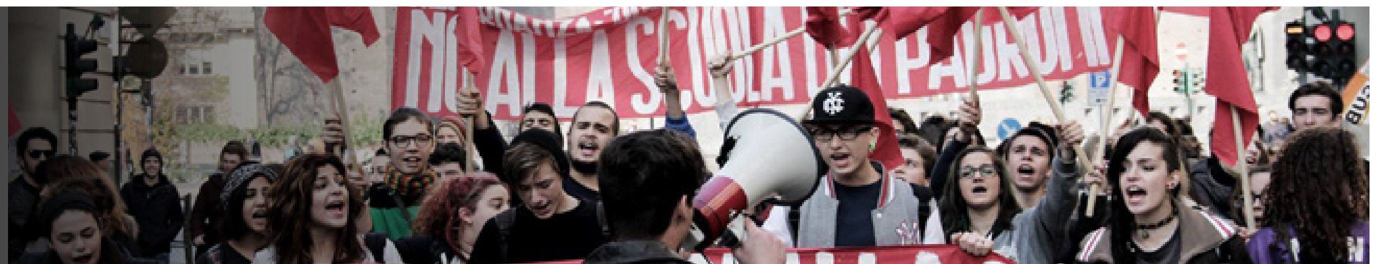
Nos seus 70 anos de existencia, a FMMD, como unha das organizacións xuvenís máis importantes a nivel mundial, sufriu grandes cambios condicionados en gran medida polo cambio na correlación de forzas a nivel internacional. Con todo, **o seu carácter anti-imperialista, solidario e revolucionario mantívose no tempo**, poderiamos dicir por tanto, que o seu espírito mantívose intacto.

O programa da Asemblea Xeral foi moi apertado pero sen dúbida moi proveitoso. Durante a nosa estancia puidemos coñecer brevemente o país tanto no cultural como no político: aprendendo en diversos encontros cos CDR da capital, gozando da Gala Cultural polo 70 aniversario da FMMD ou aprendendo do carácter *internacionalista da Revolución cubana no Campamento Internacional "Xullo Antonio Mella".

De igual forma, participamos en **intensos debates sobre as situacións rexionais de cada respectivo continente**, sobre o perigo dunha nova guerra xeneralizada a gran escala, sobre os dereitos da mocidade traballadora e estudante **ou sobre a maior virulencia e agresividade que está a desatar o sistema imperialista mundial contra os pobos que se alzan e loitan polos seus dereitos** e a súa propia soberanía, entre outras temáticas.

Por último, no pouco tempo libre que lograbamos arrebatar á terra de Martí, aproveitamos para realizar intercambios coas delegacións internacionais doutros países co fin de compartir con maior profundidade as diversas situacións da mocidade no mundo e coa intención de coordinar e articular a loita común da mocidade revolucionaria do mundo contra o imperialismo e a explotación.

L.C

Avanza a loita do PAME e dos traballadores en Grecia

Desde as pasadas eleccións gregas do 20 de setembro nas que SYRIZA pactou cos nacionalistas de ANEL, viñeron xestandose unhas mobilizacións antimonopolistas e populares que finalizaron coa convocatoria de **dúas Folgas Xerais en menos dun mes contra as políticas que seguen explotando e asfixiando á clase obreira grega,** implantadas pola socialdemocracia de SYRIZA como mero brazo executor dos ditames da Troika (UE-BCE-FMI).

As xornadas de folga xeral dos días 12 de novembro e do 3 de decembro estiveron dirixidas polo PAME (Fronte Militante de Todos os Traballadores) xunto a traballadores autónomos e pequenos comerciantes, campesiños, as mulleres obreiras da Federación Grega de Mulleres e os estudantes do MAIS.

Estas mobilizacións reclamaron ao goberno de Tsipras a **necesidade dunha verdadeira Seguridade Social gratuíta para os traballadores, o cesamento inmediato de todas as privatizacións e os recortes, ou o fin dos impostos sobre as familias traballadoras** entre outras cousas, todo iso recolleito no terceiro memorando que o Goberno de SYRIZA asinou en xullo deste ano.

Gonzalo Peña

"Fedeli alla nostra storia. Avanti fino alla vittoria"

O Fronte della Gioventú Comunista é unha organización xuvenil creada en marzo de 2013 que, seguindo o fío vermello das mellores tradicións revolucionarias en Italia, esta avanzado con decisión cara a un futuro mellor para a mocidade obreira do seu país.

O Partido Comunista de Italia foi o partido máis grande de toda Europa. Pier Paolo Pasolini escribía que era **"como un país no país** (...) un país limpo nun país sucio, un país intelixente nun país idiota". Os seus **militantes deixaron gravadas na historia enormes xestas,** desde as primeiras grandes mobilizacións e folgas obreiras, ata a resistencia partisana.

Hoxe a mocidade Italiana ten unha organización xuvenil que recolle a ilusión, o compromiso e a firmeza ideolóxica daqueles comunistas: O Fronte della Giuventú Comunista. Unha organización que a pesar da súa recente creación aumenta cada día polo seu intenso traballo nos colexios, escolas, universidades, barrios e centros de traballo de Italia. En definitiva, **que recollen o mellor legado revolucionario non só de palabra, senón esencialmente demostrándoo cada día con feitos e esforzo.** Como reza o título, **a mocidade obreira italiana ten no Fronte á súa organización porque fieis á súa historia, avanzan ata a vitoria.**

J.M.R

A importancia de manter o fío vermello da Historia. Os CMC e os seus Congresos

En marzo de 2016, os Colectivos da Mocidade Comunista estamos convocados a celebrar o noso 9º Congreso desde a fundación da organización, 30 anos atrás.

Este congreso tórnase como un fito importante na historia do movemento comunista xuvenil en España, consolidando a Mocidade Comunista en todos os aspectos -interno, ideolóxico, intervención de masas- despois de moitos anos de traballo na recomposición da organización, de lentos pero imparables avances e sobre todo, de coñecer e estudar o noso pasado para sobrepoñernos ás dificultades que atravesamos nestes 30 anos.

A nosa historia comeza co mesmo Congreso de Unidade dos Comunistas que dá lugar ao noso Partido, que xa nas súas deliberacións e acordos **plasma a necesidade de dotarse dunha Mocidade Comunista, materializándose en xaneiro de 1985.**

Para ese momento, miles de mozos e mozas comunistas que xa formaban parte das filas do PCPE estábanse a organizar en diferentes expresións que xurdiran á calor do propio Partido fundando a primeiros de 1984.

O primeiro congreso convocouse para decembro de 1986, onde participaron máis de 400 delegados en representación de todas as organizacións de base dos CMC. Durante este primeiro período ata a celebración do 2º congreso en 1990, a organización afronta desde a súa propia estruturación, traballo no movemento estudantil, no movemento obreiro e no movemento antiimperialista ata os intentos de liquidación a finais dos 80, da man dun sector do Partido que influenciado polas teses contrarrevolucionarias na Unión Soviética e os países do este europeo, pugna por acabar coa organización partidaria e xuvenil.

Desde o 2º Congreso celebrado 1990 ata o 6º Congreso , pasan quince anos repletos de dificultades pero tamén dunha continua aprendizaxe da militancia. A organización pasa por momentos críticos o borde da súa propia desaparición, **pero con gran esforzo militante de decenas de cadros novos conséguese estabilizar os CMC, recuperar en boa parte a organicidade entre as estruturas intermedias** e comezar a poñer as bases para saír da trincheira na cal as condicións -internas e externas- dos convulsos finais dos 80 e principios dos 90 obrigárannos a tomar.

En 2005 celébrase o 6º Congreso, a partir do mesmo podemos dicir que termina o "período especial" no cal a organización estivera sumida gran parte da súa curta vida**. Toma corpo o reforzo orgánico e ideolóxico, coa convocatoria de Conferencias de Organización e Finanzas e a recuperación das Escolas de Formación "Trifón Medrano". Vólvese a editar o órgano de expresión "Tinta Vermella"** despois de varios anos e comézase a imprimir un estilo de traballo nos colectivos de base onde prima a planificación das actividades, a discusión política e o traballo organizado nas frontes de masas. Recupérase o traballo internacional na Federación Mundial da Mocidade Democrática, particípase en Movemento dos Festivais da propia Federación e **tamén se comeza a agudizar a persecución política cara á nosa organización, co procesamento de tres militantes en Barcelona.**

Para finais de 2009 a organización está en condicións de organizar o seu 7º Congreso, que continua na liña de recuperación e avance anterior. Os CMC imos recuperando presenza no conxunto dos territorios do país, experimentando un crecente desenvolvemento cuantitativo. Durante este período, os CMC convertémonos no eixo político-ideolóxico sobre o cal diferentes organizacións xuvenís que se reclaman comunistas -principalmente aquelas que foron expulsadas da UJCE nos anos 90- empezan a pivotar.

Do mesmo xeito que finalizando o período anterior, o incremento da actividade política e a crecente influencia entre a mocidade ten como mostra a represión, coa detención de varios militantes asturianos dos CMC e do PCPE baixo a lei antiterrorista. Un serio aviso que serve como acumulado colectivo de que o propio capitalismo vaise a resistir en todo momento a que os comunistas avancen no seu proxecto político.

A etapa actual iníciase co noso 8º Congreso, que sesiona en Madrid durante o mes de marzo de 2013. A análise máis concreta da etapa actual convén que se dea máis adiante, desde unha distancia prudente para non caer en apriorismos de quen escribe este artigo.

Pero se podemos sinalar que foi un período rico en ensinos de todo tipo. **Púxose máis fincapé no "xiro obreiro" e a intervención prioritaria entre o movemento obreiro á vez do obxectivo estratéxico de impulsar o sindicato estudantil**. No ámbito organizativo, conseguiuse estruturar con éxito a organización a todos os niveis, contando con presenza organizada e con capacidade de traballo en toda España. A sectorialización, esbozada no 8º Congreso e desenvolvida na IV Conferencia de Organización e Finanzas permitiunos suplir déficits organizativos en moitas realidades onde a intervención política é crecente.

Con todo iso, chegamos á antesala do 9º Congreso, 31 anos despois do nacemento dos CMC. Dende a fundación da primeira Mocidade Comunista no 1921 ata xaneiro de 1985 e agora ata os nosos días, un fío vermello que recorreu toda a nosa historia. Un fío vermello que nos legou xeracións de mozas, desde as prisións, dende a guerra contra o fascismo, dende a clandestinidade, dende o exilio, dende os movementos de masas, dende o movemento obreiro e o movemento estudantil cunha cultura militante e **unha firmeza nos principios que hoxe nos permitiu seguir construíndo a Mocidade Comunista que os mozos e mozas do noso país necesitan.**

Viva o fío vermello da nosa historia!

Sócrates Fernández, Secretario Xeneral dos CMC

Marina Gómez, Secretaria de Organización do Comité Central

A importancia dunha promoción

Durante o primeiro semestre de 2015, ao redor dun centenar de mozos militantes dos CMC promocionaron ao Partido reforzando un bo número de células dos nosos pobos e cidades e contribuíndo con iso ao desenvolvemento organizativo e político do proxecto comunista no estado español.

Un acontecemento de extraordinaria importancia que se referendará como unha clara tendencia de traballo dos CMC, despois da realización do seu 9º Congreso no que outro bo número de mozos comunistas que viñeron desenvolvendo tarefas de dirección a distintos niveis na organización, deixan as súas responsabilidades na Mocidade Comunista e pasan a desempeñar o seu traballo militante no Partido.

A importancia desta promoción explícase por se soa, pero cometeriamos un grave erro se, pola dinámica do traballo cotián e a tiranía do urxente, deixásemos de valorar algúns dos seus aspectos máis importantes para, entre outras cousas, sacar aprendizaxes que nos axuden nas próximas promocións que seguro volverán prepararnos os CMC e que, hoxe xa, convértense na mellor garantía de futuro que ten o Partido Comunista en España.

Esta é a promoción máis importante en moitas décadas en calquera dos proxectos autodenominados comunistas en España durante este período. Desde o triunfo do eurocomunismo e a institucionalización do traballo político do PCE, a mocidade,-non só nese Partido- deixou de ser concibida como unha canteira de militantes do Partido e foi considerada como un espazo político absolutamente diferenciado que, na maioría dos casos, só se mostraba útil para a batalla interna e a promoción de vividores da política, co resultado práctico de lograr afastar da loita obreira e popular a miles de mozos que, vinculándose con entusiasmo ás distintas siglas xuvenís comunistas, acabábanas abandonando defraudados e sen ter a máis mínima oportunidade de formarse como comunistas.

A non identificación consciente da Mocidade co Partido, renegando do principio organizativo comunista de que Partido e Mocidade son dúas expresións dun mesmo proxecto político, levantou un dique entre ambas que se converteu nun muro infranqueable para a maioría da militancia xuvenil. Quizais o gran paso adiante que a nosa Mocidade soubo dar nos seus 30 anos de vida, con resultado prácticos substanciais e concretos no último período, é derrubar esa barreira e profundar na idea que a **militancia xuvenil só é un período previo ao compromiso organizativo co Partido.** Expresión inequívoca da consolidación dunha cultura organizativa de Partido madura capaz de educar á súa militancia nun compromiso militante vital sen límites de idade.

Xunto a esta cultura de Partido imprescindible para asumir a responsabilidade de tomar o carné do Partido, nestes/as novos comunistas, acredítase tamén a necesaria experiencia de traballo de masas e un nivel de formación política e ideolóxica que acaban conformándolles como militantes de Partido. Na sabia combinación destes tres factores imprescindibles e a súa interiorización progresiva pola militancia dos CMC está o éxito desta xeración de comunistas que nunha porcentaxe nada desdeñable é capaz de consolidar a militancia por encima de todos os factores sociais e ideolóxicos externos que convidan a non facelo

Por todo iso e asumindo sen temor a equivocarme, a alta responsabilidade de falar en nome da militancia do Partido, sirva este breve artigo como recoñecemento aos CMC por todo o traballo realizado para chegar ata aquí e nosa máis sincera benvida a todos aqueles/as novos comunistas que se incorporan ao Partido. Vivimos nun momento histórico no que, froito da crise estrutural e xeneral do capitalismo, somos testemuñas dun desenvolvemento acelerado da loita de clases que fai do voso compromiso e achega militante ao desenvolvemento político e organizativo do Partido, un elemento fundamental para o cumprimento da nosa tarefa de vangarda do proletariado.

No Partido do que xa formades parte, desenvolvendo a calquera nivel as máis diversas tarefas internas e de traballo masas, tedes un espazo para o voso desenvolvemento integral como revolucionarios/as e, consecuentemente, para, como traballadores e traballadoras consciente e organizados, achegar con este compromiso de loita para todo a vida, o voso gran de area á titánica loita polo fin da explotación e a construción do Socialismo e o Comunismo que iniciaron os nosos irmáns e irmás da Comuna.

Benvidos/as ao Partido Comunista dos Pobos de España.

Julio Díaz

Organizarse baixo o centralismo e a democracia para vencer

O centralismo democrático é o modelo organizativo propio do Partido Comunista, e está dirixido cara á conquista do poder político por parte das maiorías traballadoras.

O centralismo democrático non é unha invención sacada das cabezas dos clásicos, **senón un produto das observacións que realizaron estes no seo do movemento obreiro**, de como o proletariado tomaba as decisións e logo executábaas.

Por tanto as características do centralismo democrático, que emanan da propia loita de clases, fan del a ferramenta máis útil para a construción dunha sociedade sen clases. Para entendelo centrarémonos nos seus dous elementos centrais co obxectivo de introducir posteriormente un debate clave no momento actual.

A combinación do centralismo e a democracia

O centralismo e a democracia teñen unha relación bidireccional, enriquécense mutuamente. A democracia é exercida en cada órgano político - dende os inferiores como a célula ata os superiores como o Congreso ou o Comité Central. As decisións nestes órganos tómanse a través dos debates e a toma colectiva de decisións. Cando pechamos unha decisión de forma colectiva esta debe ser defendida e desenvolvida polo conxunto da militancia. Aparece aquí a centralidade do noso modelo. As decisións que se toman en órganos inferiores deben desenvolver no seu ámbito as tomadas nos órganos superiores. É nos órganos superiores onde máis se concentra a democracia, pois neles participaron dalgún ou outro modo toda a militancia. **É así como ambos elementos fúndense e combínanse, conseguindo un equilibrio segundo as condicións de loita que permite o desenvolvemento san do proxecto comunista.**

Outros elementos indispensables son o **exercicio da crítica e a autocrítica,** a disciplina consciente, a revogación dos mandatos e os principios da dirección colectiva.

Outros modelos incapaces de organizar as loitas

O Partido Comunista pretende revolver os cimentos do sistema de dominación no que actualmente vivimos, e liderar a construción dun modelo económico, político e social distinto. Todo isto require da organización das loitas, a vinculación entre todas elas e a dirección das mesmas cara á superación do capitalismo. Para iso **é necesario un Partido Comunista con seriedade e firmeza no cumprimento dos métodos de organización e de traballo.**

Para ilustrar a importancia do modelo organizativo do Partido Comunista poñamos uns exemplos de organizacións cuxos obxectivos son distintos, e que por tanto dótanse de formas organizativas diferentes. É o caso dos círculos de Podemos, ou a multitude de partidos e correntes dentro de Esquerda Unida e o PCE.

A fundación de **Podemos** correspondeu a un grupo de intelectuais e á organización Esquerda Anticapitalista (Izan). Xa dende a súa propia orixe manifestou problemas de "gobernabilidade" nas súas filas, con loitas para o control da dirección entre os intelectuais e Izan. A contradición resolveuse en favor dos intelectuais anulando a dobre pertenza a calquera partido político, pechando así o camiño á dirección non só a Izan senón tamén a certos sectores do PCE e EU nun posible futuro.

Podemos optou pola organización en base a círculos, para participar nos cales non é requisito ser militante de Podemos. Isto abre as portas a unha alta autonomía destes, que **na práctica permite funcionamentos contrapostos a distintos niveis,** pois non implica unha disciplina consciente cara ás posicións colectivas do partido. Pero á súa vez as decisións máis importantes son tomadas por un reducido grupo de persoas, a dirección intelectual, que non responden a un control por parte do conxunto da militancia. Así a relación entre centralismo e democracia non é equilibrada, excédese de centralismo para decidir as cousas relevantes e de democracia á hora do seu desenvolvemento nos círculos. **Isto supuxo multitude de problemas internos,** creacións de correntes, cambadelas e empuxóns, á hora de establecer criterios e desenvolver a Asemblea Cidadá ou a elección de dirixentes.

No caso de **Esquerda Unida** temos que remontarnos ás súas orixes. Esquerda Unida foi impulsada polo **PCE** no marco dun proceso de liquidación do centralismo democrático por **un modelo eurocomunista baseado en federacións territoriais**. Así o modelo organizativo que o PCE decidiu para Esquerda Unida foi asimilable o seu propio modelo territorial, esnaquizando todo o tecido organizativo nos centros de traballo e nos barrios, para facilitar así o traballo dos seus militantes en ambas estruturas cara ao que se converteu no obxectivo central: a loita electoral.

Así, por exemplo, **o PCE ten un Comité Central por cada Comunidade Autónoma e un Comité Federal por riba que é elixido nun 50% por cada Comité Central territorial,** o que provoca o control da organización polos territorios máis desenvolvidos. Este modelo provocou múltiples confrontacións entre territorios e correntes internas que máis que velar polos intereses do conxunto da clase traballadora velan polo interese da súa estrutura territorial.

Poderiamos poñer multitude de exemplos da relación orgánica fraccional entre o PCE e as súas correntes e Esquerda Unida e as súas, pero se unha pode destacar sobre o resto, sería a división do PCE de Madrid nas tres candidaturas para asaltar a dirección de Esquerda Unida - Madrid na súa IX Asemblea.

Pero os comunistas temos clara a solución a este conxunto de problemas. Organizados somos fortes, golpeando como un só puño ao sistema capitalista. **Non hai máis opcións organizativas que permitan tumbar este sistema e construír o socialismo. Por iso, no marco do noso 9º Congreso, reforzamos o noso compromiso co modelo leninista de organización.**

Ezequiel Blanco
Marina Gómez

Picasso, arte e compromiso ata o último día

Na historia da arte, hai artistas dos que se escribiu tanto que chegamos a distanciarnos significativamente do que poida transmitirnos a súa obra. Picasso, terremoto da arte do século XX e comprometido cos oprimidos ata a súa morte, é o exemplo máis claro.

Pintura, cerámica, gravado... **todas elas eran instrumentos de laboratorio, coas que sempre tentou, baixo un método científico e sempre en procura de algo novo, que a súa obra servise de arma de ataque e defensa aos desherdados.** Hoxe, cando os seus amoríos son máis comentados que a súa obra e esta sofre un intento de despolitización que a desposúen de todo o seu significado, debemos reivindicar ao artista comprometido e consecuente que foi.

Nos seus primeiros debuxos, e na etapa azul na que nos mergullaba coa tristeza polo suicidio do seu amigo Carlos Casagemas, e cunha crecente sensibilidade na vida dos máis humildes das rúas de Barcelona. Co traslado definitivo a París, chegaría a explosión de cor e os motivos circenses ás súas obras, cargados aínda máis dese simbolismo e honestidade coa que reflectía o día a día. Tamén chegaría o contacto con algunhas esculturas ibéricas por unha exposición no Louvre e o traballo de xeito conxunto con Braque e Juan Gris, feitos que poñerían os cimentos para a revolución cubista que daría comezo coas Señoritas de Aviñón.

Coa guerra nacional-revolucionaria, o seu compromiso á beira do bando republicano marcaría aínda máis a súa obra dun carácter revolucionario. Na Exposición Internacional de París levaría a súa Guernica e outras tantas obras que lle valeron o intento de silencio por parte da ditadura franquista e a caza de bruxas estadounidense, pero que cobraron tal magnitude na historia da arte que **aínda hoxe e máis que nunca poñen voz aos horrores do mundo.** Tal foi así, que durante o franquismo levaron a cabo dúas exposicións da súa obra, unha no ano 1957 e outra no 1971, sendo a última obxectivo dun atentado terrorista da extrema dereita.

Axudando economicamente e de todas as maneiras que puido á causa, despois de formalizar o seu ingreso no Partido Comunista Francés fixéronlle activista incansable pola paz. Participaría en 1948 no Congreso de Intelectuais pola Paz en Polonia, deixaríanos á pomba como símbolo eterno da paz, e chegaría así o ano 1950, onde recibiría o Premio Lenin da Paz. Pintou contra a masacre de Corea e deixou en Vallauris a pintura mural A Guerra e A Paz.

Así, o seu ingreso no Partido Comunista é analizado por numerosos críticos de arte como un delirio dun intelectual ao que pouco lle importaba o que sufrise ninguén. Se tratamos de observar a traxectoria de Pablo Picasso, veremos que sempre foi un artista consecuente e comprometido, que **a súa afiliación ao Partido Comunista foi a evolución lóxica dunhas ideas que lle acompañarían ata a súa morte.**

B.R

Ocio

Un disco...

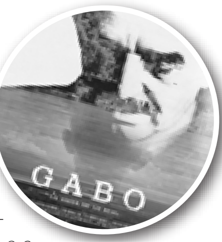
Amoríos, de Silvio Rodríguez (2015)

Nesta primavera de 2016, Silvio Rodríguez volverá encher de notas de trova e revolución as salas de concerto de 9 cidades do Estado español. Silvio volve estar de rabiosa actualidade, se é que algún día deixou de estalo.

Desde 2014 leva preparando unha compilación de varios temas inéditos baixo o nome de Amoríos, herdanza directa de himnos como "A maza" ou "canción do elixido", demostrando que nunca deixará de estar de moda entre os que loitamos cada día por un mundo mellor.

Unha película...

Gabo, a maxia do real (2015)

Está entre os nomeados aos próximos premios "Goya" como mellor película documental tras encher as salas de cinema de maxia, literatura e compromiso político e social. Gabriel García Márquez exemplifica como ninguén o perfecto equilibrio da arte e a consciencia.

Por iso, na hora e media do filme, a súa historia atrápanos entre a precariedade da súa infancia, a súa actividade xornalística e literaria e a súa relación con outros personaxes como Fidel Castro para construír un retrato dun dos mellores escritores do século XX.

*Gabo, a maxia do real, de Justin Webster, 2015

Un libro...

José Díaz, unha vida en lucha.

En 2013 publicouse un libro que é algo máis que unha biografía de "un dos máximos dirixentes do movemento obreiro español". Cun rigoroso estudo de diversas fontes, o relato é áxil e fai xustiza con esta gran figura da nosa historia.

Repasando a vida de José Diaz Ramos ata a súa morte en Xeorxia en 1942, facendo fincapé no inicio da súa militancia en Sevilla e no seu papel de dirixente do PCE durante os anos da nosa Guerra Nacional Revolucionaria, a súa lectura convértese en imprescindible.

O 9º CONGRESO DOS CMC COMO COLOFÓN A TODO O TRABALLO LEVADO A CABO DENDE O 8º

Na próxima primavera os CMC afrontaremos a celebración do noso 9 Congreso, é momento de facer balance, de botar a vista atrás ao período desde o noso 8 Congreso.

Do noso último Congreso saíu unha Mocidade Comunista que houbo de afrontar duras batallas na loita de clases, coas perspectivas de organizar á mocidade de extracción obreira e popular do estado español sumida nunhas condicións de miseria polo desenvolvemento da última crise do capitalismo.

Ese reto cobrou neste tempo especial importancia en materia de loitas educativas. A educación universitaria que viña sendo a punta de lanza da estratexia monopolista europea para a mercantilización do noso dereito para educarnos, deixou de ser o único campo de batalla. A LOMCE colocou á educación secundaria e á FP no mesmo lugar ao servizo dos intereses do capital. Ante esta realidade **os CMC apostamos pola organización de asociacións e sindicatos estudantís que acaben conformando un sindicato estudantil estatal capaz de dar unha decidida resposta a estes ataques**. Conscientes de que ningún dereito en materia educativa conseguiuse sen a loita da clase obreira e a súa mocidade, e de que ningún retroceso serve aos intereses do pobo, senón das empresas, entendemos que só con esta estrutura que hoxe é unha realidade poderemos non só non dar pasos atrás en dereitos, senón expor a reivindicación dunha educación ao servizo da clase obreira e o pobo.

En materia laboral non enfrontamos unha situación moi distinta. As sucesivas contrareformas laborais, o plan de garantía xuvenil europeo, as lexislacións para a contratación en prácticas, as taxas de paro xuvenís? Ofrecen ao sistema capitalista español **unha man de obra nova a prezo de saldo**, coa que se creban os dereitos do conxunto da clase obreira e que serve para incrementar a miseria da forza de traballo. **Fronte a esta perspectiva continuamos apostando pola estratexia da unidade obreira en cada centro de traballo**, nos que a clase traballadora xuvenil atopemos un espazo de loita conxunta co resto da nosa clase, non caendo tamén nós na lóxica tiránica da división de intereses para debilitar as nosas posicións. Con esta perspectiva de conformación de comités de unidade obreira, de apoiar a loita consciente da clase obreira vimos intervindo desde o noso 8 Congreso e esta é nosa firme determinación de loita.

O internacionalismo proletario é un dos nosos principios de identidade como mozos comunistas e consecuentemente o avance organizativo das mocidades comunistas foi un aceno de identidade do noso traballo, á vez que impulsamos a loita contra o imperialismo, non só nas estruturas internacionais nas que participamos, senón tamén no estado español. **A saída da UE, o euro e a OTAN é a única consigna ao servizo dos intereses da clase obreira, consigna que durante este período defendemos de xeito conxunto co Partido Comunista.**

Coa perspectiva do traballo feito, do crecemento ante as dificultades, é como avanzamos. **A día de hoxe esa perspectiva que tomabamos no noso 8 Congreso: en cada centro de traballo, de estudos e en cada barrio mocidade comunista; segue plenamente vixente.** Tras o noso 9 Congreso continuaremos traballando coa mocidade, non para reforzar ilusións reformistas sen loita, senón para avanzar na única realidade de futuro que a mocidade obreira e popular podemos expornos: **a organización e a loita para arrastrar ao vertedoiro da historia o capitalismo, son o único camiño posible.**

Vanessa García